

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯỜI BẢY MẤT NỘI LỰC NHÀ SƯ TỈNH NGỘ

Quan Thượng thư bộ Lễ đứng bên ngự toạ, mở cuốn trục ra lớn tiếng đọc:

- Thuận thiên thừa vận, Quảng Thánh thần võ Tây Hạ Hoàng đế xuống sắc chỉ:
"Các khanh nghe lời hiệu triệu, từ xa đến đây, trăm rất khen ngợi và ban ngự yến.
Khâm thủ"

Mọi người đứng dậy tạ ơn.

Hoàng đế nâng ly để lên môi ra hiệu rồi dời chỗ ngồi quay về nội đường.

Bọn nội thị cũng theo sau.

Ai nấy đều ngạc nhiên không ngờ vị Hoàng đế này chẳng nói một câu mà cũng không uống một ly rượu, chỉ ra thi lễ tiếp khách rồi trở vào cung ngay.

Mọi người đều tự hỏi:

- "Sao nhà vua chẳng nhìn một ai thì biết mình thế nào được? Cách tuyển lựa phò mã chẳng hiểu theo phương pháp nào?"

Quan Thượng thư bộ Lễ lên tiếng:

- Xin mời các liệt vị tùy tiện ăn uống.

Nhà bếp đưa các thức ăn lên.

Tây Hạ là một nơi rất giá lạnh, ngày thường chỉ lấy thịt bò, thịt cừu làm món ăn chính. Bữa ngự yến trong hoàng cung cũng rất nhiều thịt bò, thịt cừu.

Mộc Uyển Thanh thấy bọn Tiêu Phong đứng châu hầu một bên, trong lòng rất lấy làm áy náy, khẽ nói:

- Tiêu đại ca! Hư Trúc nhị ca! Các vị ngồi cả xuống đây uống rượu.

Tiêu Phong cùng Hư Trúc mỉm cười lắc đầu.

Mộc Uyển Thanh biết Tiêu Phong thích rượu liền nghĩ ra một kế vẫy tay nói:

- Rót rượu đi!

Tiêu Phong vâng lời, rót rượu vào bát.

Mộc Uyển Thanh nói:

- Người hãy uống thử đi!

Tiêu Phong sững quá, đưa bát rượu lên, miệng uống một hơi cạn sạch.

Mộc Uyển Thanh lại hô:

- Người uống nữa đi.

Tiêu Phong lại uống thêm một bát.

Vương tử nước Thổ Phồn ngồi bàn tiệc bên Đông uống mấy hớp rượu rồi gấp một miếng thịt bò lớn lên ăn. Y ăn thịt rồi, còn lại miếng xương. Chẳng hiểu vô tình hay hữu ý, liệng về phía Mộc Uyển Thanh. Kinh phong rít lên veo veo, nội lực y thiết vào hạng ghê gớm.

Chu Đan Thần giơ quạt lên quạt một cái. Khúc xương bò bay lộn trở về nhằm bắn vào Tôn Tân Vương tử.

Một tên võ sĩ Thổ Phồn vươn tay ra chụp lấy, chửi đồng một câu, rồi cầm lấy một chiếc bát lớn liệng lại Chu Đan Thần.

Ba Thiên Thạch phóng chưởng ra. Chiếc bát còn lơ lửng trên không đã bị chưởng phong đập vỡ tan tành thành mấy chục mảnh. Những mảnh bát nhằm bắn vào bọn võ sĩ Thổ Phồn.

Một tên võ sĩ Thổ Phồn vội cởi áo ngoài ra phất một cái, cuốn hết mấy chục mảnh bát vỡ vào trong áo. Thủ pháp gã rất là lanh lẹ.

Mọi người lúc đến hoàng cung dự yến cũng đã nghĩ đến cuộc hội họp này chẳng có gì là hứng thú, yến ẩm cũng chẳng có gì là ngon lành. Họ cầm chắc trong yến tiệc sẽ xảy ra cuộc tranh đấu. Nhưng họ không ngờ người ta chưa nói đã đánh, chưa hăm hè đã động thủ.

Mọi người nhốn nháo cả lên. Những tiếng đĩa bát chạm nhau choang choảng.

Đột nhiên có tiếng chuông boong boong nổi lên. Hai hàng người từ trong nội đường đi ra, kẻ cao người thấp, chẳng ai giống ai. Có người mặc võ sinh, có người mặc áo bào rộng thùng thình mà số đông trong tay cầm những thứ khí giới kỳ lạ.

Một người mặc áo cẩm bào ra kiêu quan to nước Tây Hạ, lớn tiếng quát:

- Đây là nội điện trong hoàng cung, các vị không được vô lễ. Nhất phẩm đường tể quốc, không thiếu gì tay hảo thủ, nếu các vị cao hứng thì từng người một đứng ra tỉ thí, chứ đừng kéo bè đánh ẩu, không được đâu!

Bọn Tiêu Phong đều biết Nhất phẩm đường nước Tây Hạ là nơi chiêu tập anh hùng hảo hán thiên hạ và đã thâm nạp được vô số anh hùng hảo hán.

Bọn Ba Thiên Thạch lập tức ngừng tay. Bát đĩa cùng đồ vật do bọn võ sĩ Thổ Phồn liệng tới, bên này chỉ đón lấy rồi để xuống chứ không ném lại.

Người mặc áo cẩm bào nhìn Vương tử Thổ Phồn dần giọng nói:

- Xin điện hạ ra lệnh cho thuộc hạ ngừng tay.

Tôn Tân Vương tử thấy quần hùng trong Nhất phẩm đường ít ra cũng có đến dư trăm. Nếu họ trở mặt động thủ thì mình lâm vào tình trạng quả bất địch chúng, liền vẫy tay một cái cho bọn thuộc hạ ngừng tay.

Quan Thượng thư bộ Lễ nước Tây Hạ nhìn viên quan mặc áo cẩm bào chấp tay kính cẩn hỏi:

- Hách Liên chinh đông! Không hiểu công chúa nương nương có điều chi dặn bảo?

Nguyên vị quan mặc áo cẩm bào đó là tổng quản Nhất phẩm đường tên gọi Hách Liên Thiết Thu, được phong làm chính đông đại tướng quân. Năm trước y đã dẫn bọn

võ sĩ và Nhất phẩm đường vào Trung Nguyên, rồi bị Mộ Dung Phục giả làm Lý Diên Tông tung "Hồng Hoa Hương Vụ" ra làm cho bọn này phải hôn mê.

Hách Liên Thiết Thụ bị thua bỏ về. Y đã được thấy A Châu giả làm Tiêu Phong và Đoàn Dự giả làm Mộ Dung Phục. Bây giờ có Tiêu Phong thật và Đoàn Dự giả mà y vẫn không nhận ra.

Bọn Đoàn Diên Khánh, Nam Hải Ngạc Thần cũng về đầu Nhất phẩm đường, vì họ có mục đích riêng. Không ngờ lúc này triều đình Tây Hạ lại phái bọn họ canh giữ phía ngoài Thanh Phụng Các là chỗ ở của công chúa.

Hách Liên Thiết Thụ lớn tiếng đáp:

- Công chúa nương nương có chỉ dụ mời quý vị tân khách sau khi yến ẩm xong vào cả thư phòng bên ngoài Thanh Phụng Các dùng trà.

Mọi người nghe nói đều "ồ" lên một tiếng.

Văn Nghi công chúa ở Thanh Phụng Các. Đó là một điều ai cũng biết rồi. Nàng mời hết thầy mọi người đến đó dùng trà để chính nàng lưu ý lựa chọn.

Bọn thiếu niên thấy thế, ai cũng phấn khởi tinh thần và có một ý nghĩ như nhau:

- Dù ta không trúng tuyển, nhưng cũng được thấy dung nhan công chúa. Người Tây Hạ thường đồn công chúa họ trăm nghìn vẻ đẹp, thiên hạ vô song. Mình đến đây được thấy mặt nàng, thiệt không uống một phen bật thiệp.

Vương tử nước Thổ Phồn là người nóng nảy nhất. Y đứng dậy nói:

- Ngày nào mà chẳng ăn thịt, uống rượu? Bây giờ không cần ăn uống nữa, chúng ta hãy đi coi công chúa đã !

Tám tên võ sĩ tùy tùng lên tiếng dạ ran.

Vương tử nước Thổ Phồn nhìn Hách Liên Thiết Thụ nói:

- Các hạ dẫn đường cho bọn ta!

Hách Liên Thiết Thụ đáp:

- Vâng! Xin mời điện hạ!

Y quay lại chấp tay nói với Mộc Uyển Thanh:

- Xin mời Đoàn điện hạ!

Mộc Uyển Thanh giở giọng ôm ôm đáp:

- Tướng quân đi trước đi!

Cả đoàn người do Hách Liên Thiết Thụ dẫn đường, đi xuyên qua một vườn hoa rộng lớn, rồi quanh co mấy dặm hành lang đến một trái núi non bộ.

Mộc Uyển Thanh bỗng thấy có một người đi sát bên mình. Nàng liếc mắt nhìn qua, bất giác khẽ la lên một tiếng kinh ngạc.

Nguyên người này mình cảm bào, lưng đeo đai ngọc chính là Đoàn Dự.

Đoàn Dự mỉm cười khẽ nói:

- Đoàn điện hạ! Chắc điện hạ kinh hãi lắm thì phải?

Mộc Uyển Thanh hỏi:

- Công tử biết cả rồi ư?

Đoàn Dự cười đáp:

- Ta có biết gì đâu? Nhưng cứ trông kiểu cách thế này cũng đoán ra được một hai phần. Thật là phiền cho Đoàn điện hạ.

Mộc Uyển Thanh đảo mắt nhìn hai bên xem có quan viên Tây Hạ nào đi gần không. Nhưng nàng chỉ thấy phía sau Đoàn Dự có hai thanh niên công tử. Một chàng chừng ba chục tuổi, cặp lông mày xéch lên trông ra vẻ một người cao ngạo. Còn một chàng nữa thì dung mạo tuyệt đẹp. Mộc Uyển Thanh chú ý nhìn lại thì chàng thiếu niên xinh đẹp này do Vương Ngọc Yến cải trang.

Mộc Uyển Thanh tức giận nói:

- Đại ca tệ thật! Bỏ đi với Vương cô nương mà chẳng bảo ai một lời để tiểu muội phải đóng vai này.

Đoàn Dự nói:

- Muội muội đừng nổi nóng nữa! Chuyện này nói ra dài lắm. Tiểu huynh bị người ta quăng xuống giếng khô cơ hồ chết đói tại đó.

Mộc Uyển Thanh nghe Đoàn Dự nói vừa gặp tai nạn thì hết giận ngay, vội hỏi:

- Ca ca có bị thương không? Tiểu muội coi vẻ mặt đại ca tươi lắm mà!

Nguyên Đoàn Dự ở đáy giếng bị Cừu Ma Trí bóp cổ, hơi thở không thông rồi sau ngất đi.

Mộc Dung Phục dán lưng vào thành giếng đứng trên cao chỉ mong Cừu Ma Trí bóp cổ Đoàn Dự cho chàng chết đi.

Vương Ngọc Yến liều chết đánh Cừu Ma Trí mà vẫn không làm được cho hấn phải buông tay. Trong lúc nguy cấp, đột nhiên nàng há miệng cắn vào vai bên hữu Cừu Ma Trí.

Cừu Ma Trí chợt thấy huyết "Khúc Trì" bị đau nhói. Nội lực trong người hấn, chạy tứ tung rồi tràn ra ngoài. Từ lúc hấn đưa tay ra bóp cổ Đoàn Dự nội tức bành trướng, toàn thân như muốn nổ tung, tự nhiên nội lực có chỗ tiết ra ngoài, hấn cảm thấy trong mình khoan khoái. Bàn tay hấn nắm chặt cổ họng Đoàn Dự cũng từ từ buông ra.

Nên biết rằng, nội lực Cừu Ma Trí cực kỳ thâm hậu. Thật là một bậc kỳ tài ít thấy trong võ lâm. Chỉ vì lúc vận công, hấn phải ngưng tụ kinh lực không cho rung chuyển, nên tuy hấn đã đụng vào người Đoàn Dự mà "Chu Cấp thân công" không hút nội công của hấn.

Đến lúc Vương Ngọc Yến cắn vào huyết "Khúc Trì", hấn giật mình kinh hãi, huyết "Túc Quan" mở rộng. Nội lực trong người hấn tiết ra ngoài. Đã có đường thông ra, chân khí không còn bị bế tắc rồi cứ ùn ùn tuôn vào người Đoàn Dự không ngớt.

Cừu Ma Trí đang thần trí mê man, nội lực hấn sau khi thoát ra mất nửa phần, hấn mới tỉnh lại thì giật mình kinh hãi, la hoảng:

- úi chao! Nội lực mình cứ cuộn cuộn bị gã hút đi mất thì chỉ trong vòng một giờ nữa là mình biến thành phế nhân. Bây giờ biết làm thế nào?

Hấn liền hết sức chống cự nhưng đã muộn mất rồi.

Nửa phần nội lực Cửu Ma Trí đã trút vào người Đoàn Dự thì sự mạnh yếu hai bên chênh lệch rất nhiều. Hắn không còn cách nào chống đối được. Tuy hắn cố sức ngưng tụ mà cũng không tài nào ngăn trở nội lực thoát đi.

Vương Ngọc Yến thấy mình cắn Cửu Ma Trí một miếng mà hắn phải nói tay không bóp chặt cổ họng Đoàn Dự nữa thì trong lòng rất là an ủi. Nhưng nàng thấy một bàn tay Cửu Ma Trí vẫn áp vào cổ Đoàn Dự chứ không chịu buông hẳn ra, nàng liền thò tay vào kéo hắn. Ngờ đâu bàn tay Cửu Ma Trí tựa hồ như đóng chặt vào cổ chàng, nàng muốn hết sức kéo thế nào cũng không rút ra được.

Vương Ngọc Yến là người hiểu biết những tuyệt kỹ của các phái võ, mà nàng đoán mã i không ra chiêu thức của Cửu Ma Trí, đây là công phu gì? Nhưng nàng kết luận, đây không phải là một hảo sự mà chỉ là yêu thuật tà pháp, nhất định có hại cho Đoàn Dự.

Cửu Ma Trí cũng nóng ruột, mong sao Vương Ngọc Yến kéo được bàn tay mình ra khỏi cổ Đoàn Dự.

Ngờ đâu Vương Ngọc Yến đột nhiên run lên, rồi lập tức cảm thấy nội lực trong người không ngớt thoát ra ngoài và không có cách nào ngăn trở được.

Nguyên Đoàn Dự lúc nãy đã mê rồi mà "Chu Cáp thần công" không phân biệt được ai là bạn ai là thù. Chẳng những Cửu Ma Trí bị hút mất nội lực, nó còn hút luôn cả nội lực của Vương Ngọc Yến nữa.

Một lát sau cả Vương Ngọc Yến lẫn Cửu Ma Trí đều ngất đi.

Mộ Dung Phục hồi lâu không thấy tiếng tăm gì của ba người dưới đáy giếng. Y gọi luôn mấy tiếng cũng chẳng thấy ai thưa, liền tự hỏi:

- Phải chăng cả ba người chết hết rồi?

Y nghĩ vậy mà mừng thầm trong bụng. Nhưng y nhớ tới mối tình giữa Vương Ngọc Yến cùng mình thì không khỏi đau thương.

Sau y chợt nhớ ra điều gì, bất giác la lên:

- Trời ơi! Chúng ta bị những tảng đá phong toả miệng giếng! Ba người kia có còn sống thì cả bốn hợp lực lại may ra còn có cơ thoát nạn. Hiện giờ chỉ còn lại có một mình ta thì khó lòng thoát ra được. Chao ôi! Các người muốn chết, sao không chờ ra khỏi đáy giếng này rồi hã y quyết sống mái?

Y toan nhảy xuống để coi kỹ thì bỗng nghe trên miệng giếng có tiếng người huyền não. Thanh âm phức tạp dường như đây là bọn nông dân Tây Hạ.

Nguyên bốn người lục đục ở dưới đáy giếng từ nửa đêm đến bây giờ trời đã sáng tỏ. Những người ở trong làng đem rau cỏ vào thành Linh Châu bán đi qua giếng này.

Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

- Dù ta có kéo bọn này lại cứu mình, nhưng vị tất họ đã chuyển được khối đá nặng tới mấy nghìn cân. Họ lay không chuyển, chắc lại bỏ đi liền. Âu mình phải lấy lợi nhử họ.

Nghĩ vậy y lớn tiếng gọi:

- Tại hạ ở trong này. Nếu các vị cứu tại hạ ra được thì tại hạ xin biếu ba ngàn lạng để các vị chia nhau.

Tiếp theo Mộ Dung Phục lại cất giọng the thé lên nói:

- Trong này có rất nhiều vàng bạc châu báu. Lẽ đương nhiên ai có mặt ở đây cũng được dự một phần.

Mộ Dung Phục còn giả vờ nói:

- Đừng để người khác nghe thấy nữa. Vàng bạc châu báu tuy nhiều, nhưng chia làm nhiều phần, mỗi người sẽ được ít đi.

Y vừa nói vừa dùng nội lực cho thanh âm truyền ra thật mạnh.

Bọn nông dân nghe rất rõ. Ai nấy vừa kinh ngạc vừa mừng thâm. Họ xúm vào hết sức vãn khối đá ra. Khối đá tuy nặng nhưng đông người hợp lực cũng di chuyển được.

Mộ Dung Phục không chờ cho khối đá hoàn toàn chuyển ra khỏi miệng giếng. Y vừa thấy lộ ra một kẽ hở đủ lách mình liền chuồn mạnh lên đánh vèo một tiếng chui ra khỏi giếng.

Bọn hương nông giật mình kinh hãi. Ai nấy trở mắt ra, mà nhìn người ở trong giếng chui ra rồi chạy biến, chớp mắt đã mất hút.

Bọn dân quê này ngỡ y là quỷ thần! Tuy trong lòng sợ hãi nhưng họ nghĩ đến tiền tài lại nổi lòng tham. Họ tiếp tục vãn mười mấy khối đá lớn sang một bên rồi dùng dây thừng thả một đại hán gan dạ xuống đáy giếng.

Người này vừa xuống tới nơi thò tay ra mò thì lập tức đụng phải Cừ Ma Trí. Trong lòng gã vốn đã hồi hộp, nên vừa sờ thấy người đã tưởng ngay là thầy ma. Y sợ hết hồn, vội giật dây cho người bên trên miệng giếng kéo lên.

Mọi người vẫn không nản lòng, bàn tính một lúc, rồi đốt một cành thông để xuống soi xem.

Xuống tới nơi thấy ba xác chết nằm trong bùn lầy không nhúc nhích, gã tưởng những thầy ma này chết đã lâu. Ngoài ra, gã chẳng thấy vàng bạc châu báu chi hết.

Bọn dân quê coi nhân mạng là việc tà đình, nếu để động tới tai quan nha thì biết đâu chẳng bị khép vào tội lấy của giết người. Ai nấy đều sợ vỡ mật bỏ chạy.

Chẳng mấy chốc đã thấy bọn ngu phu, ngu phụ đồn đại những tin giật gân. Cứ mỗi đêm trăng tỏ là bên giếng lại có ba người khắp mình bùn lầy lem luốc hiện lên. Ai nhìn thấy tất mắc bệnh nhúc đầu, phát nóng, phát rét. Cần phải mở đàn tế tự.

Đến khoảng giờ Ngọ thì ba người mới dần dần tỉnh lại.

Người tỉnh đầu tiên là Vương Ngọc Yến. Vì công lực nàng kém rồi, nên tuy bị mất hết cũng chỉ có bao nhiêu và nàng cũng chẳng tổn thương gì mấy.

Nàng nhớ tới ngay Đoàn Dự. Lúc đó tuy trời đã ban ngày, nhưng đáy giếng tối mò, nàng không trông rõ chi hết, nàng đưa tay ra sờ đụng phải Đoàn Dự liền cất tiếng gọi:

- Đoàn lang! Đoàn lang!...

Không thấy Đoàn Dự trả lời, nàng cho là chàng bị Cừ Ma Trí bóp chết rồi, liền gục xuống thây mà khóc. Nàng ôm chặt lấy Đoàn Dự vừa khóc vừa nói:

- Đoàn lang! Đoàn lang!... Đoàn lang đối với tiểu muội tình thâm nghĩa trọng. Tiểu muội chưa có một lúc nào niềm nở cùng Đoàn lang. Những mong sau đây cát nường nhờ bóng cây, đồng thời để báo đáp ơn Đoàn lang. Ngờ đâu... Đoàn lang lại chết vào tay ác tăng.

Bồng thấy Cưu Ma Trí lên tiếng:

- Cô nương chỉ nói đúng có một nửa. Ta tuy là ác tăng, nhưng Đoàn công tử không phải chết vì tay ta.

Vương Ngọc Yến cả kinh hỏi lại:

- Chẳng lẽ... biểu ca ta đã hạ độc thủ? Lòng dạ y lại độc đến thế?

Giữa lúc ấy Đoàn Dự cũng tỉnh lại, nghe tiếng Vương Ngọc Yến nói bên tai thì trong bụng rất mừng. Chàng lại cảm thấy người mình đang được nàng ôm vào lòng, nên chàng không dám nhúc nhích, sợ nàng phát giác rồi đẩy mình ra.

Bồng Cưu Ma Trí lại nói tiếp:

- Đoàn lang của cô nương chẳng những không mất mạng về tay ác tăng mà trái lại suýt nữa ác tăng bị uổng mạng về tay Đoàn lang.

Vương Ngọc Yến sa nước mắt nói:

- Đến lúc này mà lão o còn nói giỡn được ư? Lão o không biết ta đây lòng đau như cắt? Sao lão o không bóp cổ ta chết nốt đi cho rồi? Để ta theo Đoàn lang xuống cửu tuyền.

Đoàn Dự nghe miệng nàng nói ra những câu ân tình thấm thiết thì trong lòng sung sướng vô cùng.

Cưu Ma Trí tuy mất hết nội lực nhưng tâm thần hẳn vẫn rất tỉnh táo và kiến thức vẫn siêu phàm như cũ. Hắn nghe rõ Đoàn Dự cố nín thở rất khế thì biết ngay chỗ dụng ý của chàng, liền thở dài nói:

- Đoàn công tử! Ta nghĩ lầm, học cả bảy mươi hai môn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm, suýt nguy hiểm đến tính mạng. Nếu không được công tử hút nội lực đi thì đến phát điên lên mà chết. Bây giờ tuy ta đã mất hết võ công, nhưng còn bảo toàn được tính mạng. Vậy ta phải tạ ơn công tử đã cứu sống cho.

Đoàn Dự vốn là người quân tử khiêm nhượng, nghe Cưu Ma Trí chuyện tạ ơn không nhịn được nữa, liền nói:

- Đại sư bất tất quá khiêm nhượng. Tại hạ có tài đức gì mà dám tự nhận là đã cứu được tính mạng cho đại sư?

Vương Ngọc Yến đột nhiên thấy Đoàn Dự lên tiếng thì nổi mừng biết lấy chi cân. Nhưng nàng hiểu ngay là chàng cố ý không nhúc nhích để cho mình ôm lấy người chàng thì bất giác thẹn đỏ mặt lên, vội vàng đứng dậy tựa vào thành giếng.

Cưu Ma Trí nói:

- Lão tăng tuy là đệ tử nhà Phật nhưng lòng hiếu thắng còn mạnh hơn cả người thường, cái quả ngày nay là do cái nhân ba mươi năm trước mà ra. Hỡi ơi! Bây giờ còn biết nói sao được nữa?

Đoàn Dự trong lòng hoang mang không hiểu được Vương Ngọc Yến có giận mình không? Chàng nghe Cửu Ma Trí nói mấy câu chán đời bỗng sinh dạ đồng tình với hắn, liền hỏi:

- Sao đại sư lại thốt ra những lời chán nản như vậy? Lúc nãy y trong người đại sư khó chịu lắm hiện bây giờ đã đỡ chưa?

Cửu Ma Trí yên lặng hồi lâu không đáp. Hắn ngấm ngấm vận khí thì quả nhiên công trình mấy chục năm tu luyện bị mất hết trong một lúc. Nhưng hắn nguyên là người đại trí tuệ.

Về Phật học cũng rất là sâu rộng, chỉ vì luyện nhiều nội công mà lòng hiếu thắng trở nên cực thịnh, đồng thời, tấm lòng hướng về Phật sinh ra hững hờ. Bữa nay ngồi trong đống bùn lầy, hắn chợt tỉnh ngộ lắm lắm:

- Nhà Phật giới tham, giới sân, giới si, giới vọng mà mình đã đều phạm vào. Bữa nay, võ công mất hết. Biết đâu đó chẳng là Phật Tổ điểm hoá cho mình biết cái tà quy chính?

Hắn nghĩ lại từ đầu, tưởng đến những hành động trong mấy chục năm, mồ hôi toát ra đầm đìa. Hắn vừa xấu hổ vừa đau lòng.

Đoàn Dự thấy Cửu Ma Trí không trả lời liền hỏi Vương Ngọc Yến:

- Mộ Dung công tử đâu rồi?

Ngọc Yến "ồ" lên một tiếng, rồi đáp:

- Biểu ca tiểu muội ư? Trời ơi! Suýt nữa tiểu muội quên mất!

Đoàn Dự nghe nàng nói đến câu: "Suýt nữa tiểu muội quên mất" thì mừng rỡ quá. Chàng biết là trước nay nàng để hết tâm trí vào Mộ Dung Phục mà hiện giờ hàng nửa ngày, nàng đã không nghĩ tới y nữa. Như vậy đủ tỏ nàng chí thành để tâm đến mình thay thế vào con người Mộ Dung Phục ngày trước.

oOo